

Kunstproject na de vulkaanuitbarsting

Guatemala
Juni – December 2018

De dag van de uitbarsting

De Fuego vulkaan was al maanden behoorlijk actief. Maar erg ongewoon was dat constante gepuf en gerommel niet, dus niemand schonk er veel aandacht aan. Zelfs niet toen rond het middaguur zwarte regen uit de hemel viel. Dat was ongebruikelijk, maar nou ook weer niet uitzonderlijk. Het gebeurt wel vaker hier en daar, afhankelijk van hoe de wind waait.

Die zondag, 3 juni 2018, werd het gebied rond de vulkaan, tot wel 100 km verderop, al snel bedekt met een dikke laag as. Het was alsof ik door zwarte sneeuw liep, alle geluid gedempt door de as. Mijn buurt was veranderd in een apocalyptische scène uit een SF-film. Mensen liepen overdonderd rond voor ze een bezem oppakten om te beginnen met opruimen.

Na een paar uur vegen, al met blaren op mijn handen, nam ik een pauze en zette ik de computer aan. Toen hoorde ik dat deze ramp veel erger was dan wat blaren van het vegen ...

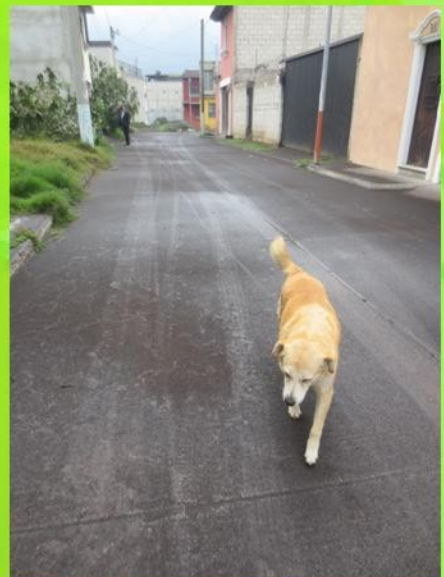
Als ik me goed herinner, was het eerste schokkende nieuws dat het golfresort en luxehotel La Reunion compleet verwoest was. Niemand was gewond, alle gasten en personeel waren op tijd geëvacueerd. (Later ging een gerucht dat CONRED, het Guatemalteekse agentschap voor noodbeheer, het personeel op het golfresort had gewaarschuwd, maar niet de mensen in de omliggende dorpen. Dit werd zowel door CONRED als de manager van het resort ontkend. Dat klopt waarschijnlijk, maar het laat wel zien hoe belangrijk geld is: de veiligheid van de gasten was immers de verantwoordelijkheid van de manager en het resort beschikte over de middelen om te evacueren. En dat terwijl de bewoners van het dorp aarzelden om hun schamele bezittingen achter te laten en niet de middelen hadden om te vertrekken of een plek om naar toe te gaan.)

Toen werden de eerste sterfgevallen gerapporteerd. Grimmige beelden van mensen die gered waren, totaal onder de as. De vrijwillige brandweermannen en -vrouwen waren de helden van het uur en werkten onvermoeibaar door terwijl de zolen van hun laarzen smolten. De regering schitterde door afwezigheid.

Een live video op Facebook: een stuk of tien mensen staan bij een brug op snelweg RN14 terwijl een enorme wolk van grijze as nadert. Dichter bij de brug een auto met twee brandweermannen om te voorkomen dat mensen dichterbij komen. De wolk komt steeds dichterbij, sneller dan iedereen had verwacht. Mensen beginnen te rennen. De wolk neemt de snelweg over. Het beeld stopt.

Later werd duidelijk dat iedereen die daar had gestaan, was omgekomen. Er werden geen lichamen gevonden.

De wolk bleek pyroclastisch te zijn. Niets te maken met de langzaam aflopende lavastromen, deze wolk van heet gas en vulkanisch materiaal kan snelheden en temperaturen bereiken tot in de honderden kilometers per uur/ graden. Het is snel, heet en dodelijk. Het stormde als een fatale verrassing naar beneden, door rivierbeddingen en valleien, alles begraving wat op zijn weg kwam. Hele buurten werden begraven onder as, stenen en lava. Zeer weinig mensen die verrast waren door de stroom slaagden erin te overleven.

Iedereen wil helpen

Scholen en kerken werden geopend als geïmproviseerde opvangcentra terwijl donaties binnen begonnen te stromen. Het leek erop dat iedereen in Guatemala (en daarbuiten) wilde helpen, geven of doen. Behalve President Jimmy Morales die aangekondigde dat er voor dit soort noodgevallen geen cent beschikbaar was.

De hulpverlening begon op poten gezet te worden. Donaties bij inzamelpunten werden door honderden vrijwilligers geclassificeerd. De First Lady hielp ook. De goederen die ze in dozen stopte waren niet eens door haar of de president geschonken, maar het zag er wel goed uit op Twitter. Er werden enorme gaarkeukens opgezet om de mensen in de opvangcentra te voeden, evenals de brandweer en andere vrijwilligers.

Binnen enkele dagen na de ramp hadden de gemeentes van Alotenango en Escuintla, de steden die de gemeenschappen het hardst hadden getroffen, het reilen en zeilen in de opvangcentra en het ontvangen van donaties overgenomen. Hoewel een beetje organisatie hard nodig was, werden de opvangcentra al gauw veranderd in een soort gevangenissen waar bijna niemand naar binnen of buiten mocht.

Op nationaal niveau kondigde de president aan dat er geen internationale hulp nodig was. Later veranderde hij van mening en zei dat alle internationale financiële hulp op een bankrekening moest worden gestort die door de overheid zou worden beheerd. Ondertussen stonden tientallen vrachtwagens vol met hulpgoederen die door mensen in Honduras en El Salvador waren ingezameld, vast aan de grens.

Donaties

Abi met een para van de kinderen

Ik wil ook helpen!

Deze ramp trof me enorm. De vulkaan is zo dichtbij; het stadje Alotenango, gelegen op de hellingen van drie vulkanen, een bekende plek voor mij. Natuurlijk wilde ik ook helpen, maar hoe? Ik had geen geld om weg te geven en betwijfelde of ik wel iemand gelukkig zou kunnen maken met een zak met oude kleren of eten uit mijn keuken. Dus naast het fosteren van een puppy die uit Zone 0 werd gered, besloot ik dat het beste wat ik te bieden had, kunstworkshops waren. Geen formele lessen, maar, om te beginnen, een beetje schilderen, tekenen, knutselen, verhalen voorlezen en yoga. De kinderen afleiden, bezig houden en voor een beetje plezier zorgen in een benarde situatie. Misschien voor later wat meer gestructureerde activiteiten gericht op kunsttherapie, in samenwerking met andere kunstenaars.

Ik kondigde mijn plannen aan op Facebook en al snel ontving ik een aantal donaties voor materiaal. Een goed begin. Maar om daadwerkelijk het opvangcentrum binnen komen om een workshop te geven, bleek een heel ander verhaal. Er was speciale toestemming voor nodig, maar de coördinator die toestemming verleende, bleek elke week een andere persoon te zijn die nooit oproepen of berichten beantwoordde. Maar dankzij het doorzettingsvermogen en de contacten van Abi Ruíz, administratrice van het Timmerproject Guatemala, kwamen we toch binnen!

Kunst Project

Die eerste dag, 8 juni, kwamen we het opvangcentrum binnen met Abi, drie van haar vriendinnen en genoeg materiaal voor verschillende activiteiten. De werkplek die we toegewezen kregen, was het kleinere bijgebouw van de openbare lagere school en huisvestte ongeveer 120 mensen, waarvan 70 kinderen (waarvan ongeveer de helft baby's en peuters). We zetten onze workshop op de binnenplaats op en waren al snel aan het werk. Ongeveer 40 kinderen zaten lekker te schilderen op grote vellen op de grond. De vulkaan bleek een favoriet onderwerp. De oudere kinderen en zelfs een paar van de moeders vonden de kleurplaten voor volwassenen leuk. Het was een beetje een surrealistische ervaring. De kinderen waren gewoon kinderen die liepen te lachen en te geiten, zich totaal niet bewust van het feit dat in een hoek doodskisten stonden opgestapeld en een constante stroom van donaties in de andere hoek werd opgeslagen. De binnenplaats was een drukke plek met mensen op weg naar de geïmproviseerde douches of om was op te hangen.

Neptali vertelt Abi zijn ervaringen

Poppenkast poppen van papier

Het bleek dat naast de activiteiten georganiseerd door een groep psychologen van Save the Children, er niet veel te doen was voor de kinderen. Behalve dan piñatas en heel veel snoep. Op de een of andere manier denken mensen dat dat is wat kinderen nodig hebben in tijden van nood. De kinderen waren eigenlijk zo verzadigd van snoep dat ze hun half opgegeten lolly's en zakjes chips overal achterlieten. Ze waren amper geïnteresseerd in nóg een groep vrijwilligers die met nóg meer snoep of goedkoop speelgoed aan kwam zetten. Maar ze waren wel erg geïnteresseerd in de kunstactiviteiten en het voorlezen. En ze hadden zelf ook nogal wat te vertellen. Het is om kippenvel van te krijgen om een vierjarige te horen vertellen hoe hij en zijn moeder moesten rennen voor hun leven terwijl opa besloot achter te blijven en hen ervan probeerde te overtuigen dat er toch niets zou gebeuren ...

Centrale Park in
Alotenango
(Katholieke Kerk,
begrafenis,
gaarkeuken,
Scientology
tenten)

De surrealistische wereld van de nasleep

De komende drie maanden werd een bezoek aan het opvangcentrum in Alotenango een onderdeel van mijn agenda, maar nooit een routine. Alotenango leek wel een locatie uit een Tim Burton film. Om te beginnen reed de bus niet helemaal naar de stad in, maar moesten de passagiers er bij de rand van de gemeente al uit, nog een fikse wandeling van het centrum vandaan. Dat was logisch, meteen na de ramp met zoveel extra verkeer, maar drie maanden later?

Er was een enorme tent opgezet in het Centrale Park, waar een wake voor de slachtoffers hield. De eerste week waren er tientallen begrafenissen. In de weken die volgden, daalde het aantal, evenals het aantal aanwezigen, maar toch, bijna dagelijks, klonken de treurige klanken van de katholieke begrafenismarsen of evangelische hymnes door het dorp, de toon zettend voor de inwoners van Alotenango. Telkens als er een begrafenis vertrok vanaf het Centrale Park op weg naar het kerkhof, daalde er een plechtige stilte af, om snel te worden vervangen door de drukte van alledag, het irritante gerinkel van de bel van de ijsjesverkoper, het geschreeuw van de man die suikerspin verkoopt, geluid van kinderen, honden en verkeer, zodra de laatste rouwer uit het zicht was verdwenen.

Altijd druk was het in de grote tent waar eten werd voorbereid en uitgedeeld aan de mensen in de opvangcentra en vrijwilligers. Daar naast drie gele tenten van Scientology. En veel verkeer. Mensen bleven komen met donaties. Sommigen weigerden hun donaties bij de gemeente af te geven en wilden hun goederen direct aan de getroffen en overhandigen, zonder rekening te houden met het feit dat die mensen maar over zeer beperkte ruimte beschikten in de klaslokalen die ze met vele andere families moesten delen.

Het was geweldig dat de vulkaanuitbarsting (in eerste instantie) zo'n lawine van vrijgevigheid veroorzaakte, maar misschien moeten we echt toch eens hard nadenken, de volgende keer dat een ramp toeslaat. Ik heb tonnen, letterlijk tonnen aan donaties gezien, genoeg om de helft van de stad te bevoorraden en dat was maar op één inzamelingspunt. Ik heb ook gezien, een paar weken geleden nog, dat veel van die donaties zijn weggegooid. Niets waardevols, alleen dingen die niet langer houdbaar waren of al beschimmeld, zoals dozen melk en noedelsoep. Maar meer dan ooit ben ik ervan overtuigd dat het helemaal geen oplossing is om stante pede goederen te doneren, het is een logistieke nachtmerrie. Waarom geven die mensen geen geld? Op die manier kunnen ze de goederen kopen die ze willen of nodig hebben en

Toestemming en pasjes voor het entree verkrijgen was ook niet bepaald routinematig. Ondanks het feit dat we altijd een week tevoren een afspraak maakten, viel onze les toch vaak samen met andere activiteiten. Of was er weer eens van coördinator gewisseld. We wisten dus nooit hoeveel kinderen we konden verwachten of waar we precies les zouden geven. Flexibiliteit was het sleutelwoord in de voorbereiding van de workshops.

De bezoekersstroom werd er na de eerste paar weken niet minder op. De opvangcentra waren een soort toeristische attractie geworden. Vrijwilligers van verschillende organisaties, kerken en ondernemingen kwamen langs, soms in grote aantallen, om ... om wat te doen, eigenlijk? Ik zag een paar groepen leuke spelletjes doen met de kinderen, educatieve activiteiten of groepsgebeden met de volwassenen. Anderen kwamen binnen, deelden snoepzakken uit en vertrokken met een gelukzalige glimlach op het gezicht. Sommige bezoekers onderbraken zonder te vragen onze activiteiten, zelfs als ik een verhaal aan het voorlezen was, om nog meer snoep uit te delen. Kennelijk kon er niet twee minuten gewacht worden tot het verhaal uit was. En sommige mensen gaven ook echt stomme donaties. Naast bergen snoep, wat dacht je van goedkope knock-off Crocs sandalen voor slechts de helft van het aantal kinderen aanwezig??? Of gloednieuwe voetballen terwijl de enige plek om te spelen de kleine binnenplaats was dat ook als wasruimte, klaslokaal en eetzaal dienst deed? Ik heb nooit iemand gezien die met bananen of watermeloenen kwam aanzetten. Nog zoveel goedkoper ook, en véél minder afval! Maar ik was nog wel het meest verbijsterd toen een groep vrijwilligers van Scientology binnen kwam zwermen (allemaal in hetzelfde blauwe shirt) en aan onze activiteitentafel ging zitten, zonder maar te vragen of zichzelf voor te stellen. De kinderen stonden één voor één op en al snel bleef ik achter met een groep volwassen vrijwilligers die niet eens Spaans spraken.

Het was duidelijk dat de mensen in de opvangcentra moe aan het worden waren van het eindeloos ontvangen en dankbaar moeten zijn. Het was ook duidelijk dat de kinderen gewend waren geraakt aan het feit dat alles een donatie was, gezien de belachelijke hoeveelheid teken- en schildersmateriaal dat elke week zomaar verdween.

In plaats van rond te lopen met een gelukzalige glimlach op mijn gezicht voelde ik me vaak gefrustreerd en soms zelfs walgend van de dingen die ik zag. Ik voelde me misplaatst en nutteloos, en nam me keer op keer voor dat ik nooit meer terug zou komen. Maar zodra de kinderen ons zagen en vroegen wat we deze week zouden gaan doen of als ik dat ene verhaaltje nog eens wou lezen, was ik toch weer volledig verkocht. We hebben misschien niet veel bijgedragen aan het emotionele welzijn van deze kinderen, of aan welke voordelen de kunst dan ook te bieden heeft, we waren wél een constante factor en een vertrouwd gezicht in een oceaan van vreemden mensen en nieuwe omstandigheden. En daarom bleef ik maar teruggaan.

Terug naar huis in de Harley Davidson bus.

Kunstproject in andere opvangcentra

Omdat het nogal moeilijk was om in de opvangcentra in Alotenango te komen direct na de uitbarsting en ook omdat we dachten dat andere opvangcentra mogelijk minder aandacht zouden krijgen, gingen mijn vriendin Jessica Houtt en ik een paar keer naar Escuintla om te kijken of we daar iets op konden zetten. Het eerste opvangcentrum dat we bezochten, werd kort daarna geëvacueerd. Bij het tweede hadden we geweldige ervaringen met de kinderen, maar we moesten ook realistisch zijn: toentertijd was de snelweg RN14 naar Escuintla nog steeds ontoegankelijk en om 'langs de andere kant' te gaan was een fikse omweg. Eén keer deden we er zelfs vier uur over om terug te komen met de auto! Dat is wel erg lang rijden voor een activiteit die maar twee uur duurt! Dus dat was één van de redenen om te besluiten het maar te houden bij Alotenango.

Ik heb ook nog een keer een workshop in het hoofdgebouw van de school gegeven, maar besloot dat het een beter idee was om met dezelfde groep kinderen te blijven werken.

Kunstworkshops in het overgangsofvangcentrum

Eind augustus verhuisden de mensen van de openbare scholen naar wat ATU's worden genoemd (Albergue de Transición Unifamiliar). Die in Alotenango, gelegen aan de beruchte maar nu gerepareerde snelweg RN14 (die nadat hij voor miljoenen Quetzales was hersteld vroeg of laat, maar eerder vroeg, weer door vulkanisch zal worden afval bedekt), huisvest 147 families, ongeveer 650 mensen in totaal. Elke houten barak is verdeeld in vieren en is het thuis van vier of minder gezinnen, afhankelijk van de grootte van het gezin. Er zijn twee ruimtes met douches, toiletten en pila's, wasbakken voor het doen van de was. Vanwege het brandgevaar mogen mensen niet in hun keukens koken en krijgen ze drie maaltijden per dag. (Sorry, geen foto's vanwege de privacy van de bewoners.)

Deze overgang viel samen met mijn reis naar Europa en tegen de tijd dat ik terugkwam, hadden mensen zich gevestigd. Hoewel verre van ideaal, de situatie is wel een verbetering. Niet alleen voor de gezinnen die nu een beetje meer privacy en meer bewegingsvrijheid hebben, maar ook voor de jeugd in Alotenango die weer naar school kan gaan.

In de tussentijd waren de coördinatoren natuurlijk veranderd, maar ik kreeg via via een nieuw contact bij de gemeente, Sandra Barragán, die erg behulpzaam bleek te zijn. Ik werd gevraagd om met een geschreven voorstel bij het opvangcentrum langs te komen en kreeg officieel toestemming. Dat kreeg lang niet iedereen, maar het hielp waarschijnlijk dat wij al maanden aanwezig waren geweest. Om te beginnen moest ik een gedetailleerd plan schrijven van welke activiteiten ik wilde gaan doen maar toen konden we dan ook eindelijk beginnen. We kregen de dinsdagmiddag, 14-17 uur en we besloten in overleg om twee workshops per week te geven, één voor de kleintjes, de ander voor de leeftijd van negen en ouder.

Tot dusverre hadden we vooral met de kleintjes gewerkt (sommigen waren pas twee jaar oud!), dus ik was blij om met oudere kids te kunnen werken. Ik bedacht een aantal activiteiten met kunstgeschiedenis als basis, en die werden goedgekeurd. We kregen zelfs onze "eigen" ruimte om in te werken, een van de houten noodgebouwen. Met een beetje passen en meten konden we hier met ongeveer twintig kinderen aan de slag. Niet ideaal, maar zo kon ik tenminste wel op een meer persoonlijk niveau met de kinderen te werken, nu we de privacy hadden van vier muren.

Ik was blij om weer aan de slag te gaan en vond het heerlijk om een bak geld uit te geven aan nieuwe knutselmateriaal. Ik heb ook meteen (soms mijn schildersassistent) Henry Navarijo ingehuurd om mee te helpen met de lessen en vooral voor crowd control. Voor de eerste workshop bereidde ik 40 mappen voor die de kleintjes zouden beschilderen en de oudere zouden versieren met prehistorische kunst, het thema van de eerste workshop. Het was een hoop werk, maar het idee was praktisch omdat de kinderen hun toekomstige tekeningen in die map zouden kunnen bewaren. Ik dacht dat dat het wel een leuke activiteit zou zijn. Maar het ging het een beetje anders dan gepland.

Er was geen meubilair in "onze" werkruimte, dus we gaven les in de eetruimte. Het is een open ruimte met veel menselijk verkeer vanwege het feit dat dit het Centrum van het Universum is, de plek waar mobiele telefoons kunnen worden opgeladen.

We hadden ongeveer 25 kinderen, wederom voor de kleintjes. Om 15.00 uur kwam geen enkel ouder kind opdagen voor mijn goed voorbereide lezing over prehistorische kunst. Nou ja, misschien volgende week.

De week erna was er weliswaar meubilair, maar waarschijnlijk omdat de werkruimte een beetje afgelegen lag, kwamen er maar vijftien kinderen opdagen. Het verbeterde de komende twee weken niet, dus besloten we om terug te gaan naar de eetruimte. Daar hadden we altijd tussen de twintig en dertig kinderen, meestal wel de allerkleinste en bijna allemaal bekenden van het opvangcentrum waar we eerder hadden gewerkt. Al met al hadden we veel lol en hebben we een aantal leuke activiteiten ontwikkeld.

De laatste workshop was op 18 december. Het was verschrikkelijk moeilijk om afscheid te nemen van de kinderen, maar we moesten het project op een bepaald moment toch ergens beëindigen. De volgende dinsdag zou Kerstmis zijn, de week na Nieuwjaar en daarna gaan de kinderen terug naar school. Dus het werd vaarwel, al was het geen makkelijke beslissing ...

Kunstworkshops en muurschildering met de studenten van de Academia Comunitaria

Vanaf het allereerste begin had ik het idee om ergens een muurschildering te maken (ik ben tenslotte een muurschilder) om de mensen (en dieren) te herdenken die hun leven hebben verloren. Natuurlijk was dat niet iets om meteen na de ramp aan te denken, maar ik hoopte iets te kunnen doen zodra de mensen zich in het overgangsofvangcentrum hadden gevestigd. Zoals bijvoorbeeld het schilderen van de houten kazerne in individuele eenheden waardoor de bewoners een gevoel van individualiteit en gemeenschapszin zouden krijgen....

Helaas liet de centrale overheid het schilderen niet toe (verschillende fabrikanten hadden ook aangeboden te komen schilderen). Maar mijn contactpersoon bij de gemeente Alotenango stelde voor om een muurschildering te maken in het gemeentehuis. En daarbij de kinderen te betrekken die deelnemen aan de gratis cursus tekenen en schilderen van de gemeente. Nou, waarom niet? Hoewel de kinderen in kwestie geen inwoners waren van de dorpen die getroffen waren door de vulkaanuitbarsting, werd de hele stad als zodanig getroffen en de ramp was nu ook een deel van hun geschiedenis. Ook de ruimte die ze wilden laten schilderen kende ik maar al te goed want het was een van de plaatsen waar donaties werden verzameld en waar we om toestemming moesten vragen om in de opvangcentra te komen. Normaal gesproken wordt de ruimte gebruikt voor marimba lessen, dus het thema was duidelijk...

Schilderen met deze kinderen was ontzettend leuk! Ze konden niet alleen prima schilderen, ze waren ook super leergierig en wisten van geen ophouden. Ze waren zelfs zo teleurgesteld toen de klus geklaard was, dat ik besloot hen een speciale kunstworkshop over Henri Matisse aan te bieden. Dat was ook een succes. En omdat ze er toen nog steeds geen genoeg van hadden, hebben we een week later ook nog een workshop over Frida Kahlo gedaan. En dit was nota bene al in hun vakantietijd, de cursus was al officieel al afgelopen voor het jaar.

Tijdens de Matisse workshop hebben we vellen papier beschilderd en die vervolgens verknipt. De kinderen creëerden een vulkaan, maar in plaats van lava en as maakten ze een uitbarsting van vlinders, een metafoor voor de zielen van de mensen die het leven gelaten hadden bij de ramp. En zo ontstond het idee voor een nieuwe muurschildering, dit keer in het Centrale Park in Alotenango. Het idee was om het vlak voor Kerstmis af te maken en dat zou dan het perfecte einde zijn voor dit project.

Helaas ... In december sluit vrijwel alles en konden we geen toestemming krijgen voor de muurschildering (de muur is eigendom van de basisschool). Maar de muur zal er in januari nog steeds zijn, dus hopelijk kunnen we dit project alsnog goed afronden ...

En nu?

En de mensen in de opvangcentra? Vanaf 1 januari zijn de drie gratis maaltijden per dag gestopt. Dat betekent dat mensen op de een of andere manier voor hun eigen voedsel moeten zorgen. Voor sommigen is het een stimulans om het asiel te verlaten en terug te gaan naar hun gemeenschap, ondanks de constante dreigingen van een nieuwe uitbarsting. Anderen accepteren misschien één van de 1000 huizen die de regering aan het bouwen is, hoewel zonder instemming van de slachtoffers of advies van enige deskundige organisaties. De 1000 woningen zijn van slechte kwaliteit en veel te klein (42 m² voor een hele familie), en dat terwijl er eigenlijk slechts 416 nieuwe woningen nodig zijn.

In de tussentijd zijn veel mensen nog steeds op zoek naar hun naasten, in de hoop hen een goede begrafenis te kunnen bieden.

De uitbarsting bracht het beste en het slechtste in mensen naar voren. De verhalen - goed en slecht, hartverwarmend en -brekend - zijn eindeloos. De ramp is een nieuwe, tragische mijlpaal in de geschiedenis van Guatemala. Maar de nawerkingen zijn nog lang niet voorbij. Althans niet voor de mensen wiens levens voor altijd zullen zijn veranderd...

Conclusie

Al met al hebben we 25 workshops voor 550 kinderen uitgevoerd en één muurschildering geschilderd (en nog ééntje in de maak). Ben ik blij met de resultaten? Ja en nee. Het was een interessante ervaring, maar ik had graag meer diepgang gezien in de kunstlessen. Ik denk dat de kinderen enorm zouden kunnen profiteren van een beetje kunsttherapie, individuele kunstsessies of yoga. Maar de omstandigheden lieten het niet toe. Het was per slot van rekening noodhulp, iets waar ik impulsief in ben gesprongen, het was niet een lang doordacht project. Ik ben er absoluut zeker van dat de kinderen van de workshops hebben genoten en hopelijk helpt het hen op manieren die ze niet eens beseffen. Ik weet wel dat ik erg gesteld ben geraakt op veel van deze kinderen en ik zal ze missen. Ik hoop dat deze vreselijke tragedie op de een of andere manier iets goeds voor hen brengt. Ze zijn geweldig en verdienen het allerbeste.

Ga voor meer informatie over de workshops en muurschildering naar www.muralarteguate.org

Dank je....

En natuurlijk had dit allemaal niet zonder jou kunnen gebeuren! Velen hebben bijgedragen met tijd, geld of goederen, altijd attent en hartverwarmend.

In totaal heb ik 1781.83 Euro ontvangen en 1441.48 Euro uitgegeven. Het resterende zal ik gebruiken voor de toekomstige muurschildering in Alotenango.

De rest van de kunstbenodigdheden ga ik doneren aan het verpleeghuis Fray Rodrigo de la Cruz in Antigua, waar de oude mensen die ik ontmoet heb toen ik er een reeks muurschilderingen maakte, er zeker uitstekend gebruik van zullen maken.

Bedankt allemaal voor jullie geweldige steun.
Ik wens jullie het allerbeste in het nieuwe jaar!

Vrijwilligers: Abi Ruíz, Suzan Eleveld, Rudy, Marlon en Otoniel van het Timmerproject Alotenango; Henry Navarijo; Jessica Hoult; José Carlos Barahona; Sharan Gainor; Donna Jessen; Ana María Ackermans

Sponsors:

Ineke de Smidt; Lies Joosten; Judith Bardoel; Timmerproject Guatemala; Will & Cees Griffioen, Stichting Colour4Kids; Stichting Uno Más/ Marianne Kiwanis; Wendy Russell; Judy Sadlier, Debbie Pate; Maureen Mack; Jenneca Fevos; Jim Bader

Carin Steen
3 januari, 2019
Antigua Guatemala

www.muralarteguate.org
carinsteen@yahoo.com